

מסורת הש"ס

היה נוטל פרק שלישי סוטה

ב.

עין משפט
נר מצווה

1 א מ"י פ"ד מהל' סוטה
ה"ג פ"ג פ"ג ע"ג ט'
2 ב מ"י פ"ג ע"ג ט'
פ"ג ע"ג ט'
3 ג מ"י פ"ד הל"א
ד'
4 ד מ"י פ"ד הל"א
ה"ג פ"ג ע"ג ט'
5 ה מ"י פ"ד הל"א
ו"ג פ"ג ע"ג ט'
6 ו מ"י פ"ד הל"א
ז"ג פ"ג ע"ג ט'
7 ז מ"י פ"ד הל"א
ח"ג פ"ג ע"ג ט'
8 ח מ"י פ"ד הל"א
ט"ג פ"ג ע"ג ט'
9 ט מ"י פ"ד הל"א
י"ג פ"ג ע"ג ט'
10 י מ"י פ"ד הל"א
יא"ג פ"ג ע"ג ט'
11 יא מ"י פ"ד הל"א
יב"ג פ"ג ע"ג ט'
12 יב מ"י פ"ד הל"א
יג"ג פ"ג ע"ג ט'
13 יג מ"י פ"ד הל"א
יד"ג פ"ג ע"ג ט'
14 יד מ"י פ"ד הל"א
טו"ג פ"ג ע"ג ט'
15 טו מ"י פ"ד הל"א
טז"ג פ"ג ע"ג ט'
16 טז מ"י פ"ד הל"א
טז"ג פ"ג ע"ג ט'
17 טז מ"י פ"ד הל"א
טז"ג פ"ג ע"ג ט'
18 טז מ"י פ"ד הל"א
טז"ג פ"ג ע"ג ט'

קשיא דר"ע אדר"ע הסס קאמר מחיקה מעכבא. את האונס דל
זמן של נמחקה אס אמרה איני שומה יכולה לחזור בה ולא אנסינן
לה להשקותה אבל אס נמחקה המגילה מערערין אותה על כרחיה
ואפי' לא קירב הקומץ דהא והשקה קמא דקודס הקטריה להכי
דרשינן והכא קאמר קומץ מעכב את
האונס דל כמה דלל קרב קומץ אי
אמרה איני שומה לא אנסינן לה
להשקותה: וזוהי ואמרה שומה אני.
לר"ע מהו להשקותה מלונה: ש"ן
מר. דבר מר: ש"מרים ככר.
קודס מחיקה. אלמא מחמת דבר
אחר הס מרים ואין מרייה על סס
קלל דניקתס נקרא דהא מקמי
מחיקה לאו בני מינדק נינהו:
בתנ"י מגילה נגנוס. י"גלדי
היכל דלל כתיב הקדש שאין לאוין
לקרות צהן נגניון שלל ימנו: על
כ"ס הדסן. שהיא צעורה שזרפינן סס
פסול קדשי קדשים ופסולו אימורים
שמחילתן לפני מן הקלעים דלמרינן
במיטת דקדש (ומכ"ס ד"ק): שלשה
בית הקדש סס דהואיל וקדשה
ככלי נשרפת צעורה. והאי מתפורת
היינו נשרפת דלמאן לקמן (ד' כג.) ואלו
שמנומיהס נשרפות וקא חשיב להא
האומרת איני שומה: ואין מגילה
כשריה להשקות סס סוטה אחרס.
דנעינן כתיבה לשמה דכתיב' ועשה
לה הכהן לה לשמה: ה"מס נשפיקין.
כיון דלמרה עמאה איני צדוקה
ועומדת היא ומיס המרים לא ניתנו
אלא לכ"ר את הספק: מערערין
אוסס. דלמא טעורה היא ומחמת
רמימא קאמרה: סמלאס גידין.
גידין צנלמיה נופחין ונרלית
כמילאס גידין. וגס כשרה נשעית
שיטה שיטה של נפיחה והכי תניא
בספרי' כיון שרעינן מזורקין צה:
שלל סמלאס העורס. שער נקיור או
פוח נשים סמלא דרך ש"ס ולקמיה'
ערת והא אמרנן צעלמא דשערי
נקיור לא נתקדשו וכ"ש עורת נשים
ומת מותר ליכנס למחנה ליה: סדע
צזוס פולה לה. סרלה ותלמד
צפרה סוטה והסות תולה דילפינן
מונקמה וזערה וזע ונקמה ע"י
זכות כדי זרעית וזע ט' חדשים
וי"א יותר כדמפרס בגמ'': מלמדס
סולוס. מפרס בגמ'': רבי יוסע
אומר רובא אשה צק וסילוס
גרסינן. ובגמרא' מפרס מאי קאמר:
מכוס פירושין. מפרס בגמ'': סמכה
את עצמנו כנלמ'ס להלכות שהא
עניו וזע: ג'ל. ככלר. סופר:
אס סמסר אוס אסס. כגון א' וי'
אלהיס אמת (וימיה') או סמיתר את
אמת כגון ברלשית כרלו אלהיס:
דבר אחד יש לי. לקמן מפרס מאי
טזורה היא זו: כספ סיכול למחוס.
ורבי ישמעאל סבר מוחקין לה מן
המורה ולא בני כתיבה לשמה
ואפרסא סוטה לחודה קא קפיד:
מאי קאמר ליה ומאי מהדר ליה.
מאי קאמר ליה ר' ישמעאל דקא
מהדר ליה ר"מ דבר אחד יש לי

(א) (נפיל י"ג: ב) (ג) (נ"י)
מוספות פסחים כ"ג ד"ה
טובל ימות: ד"ה ובלא
וחי' וזמ'ס ג' ד"ה
ובעפ"ס (א) (ג) (נ"י) מוספות
לקמן כל: ד"ה בן עזאי,
(ד) (נמוכות ספ: י"ג)
מוספות לקמן כל: ד"ה
רובא (ס) ס"א א"ע,
(ו) וק"ה מסיקא כתי'
לקמן כל: ומוכס ס' ל"א
נרקינן הכי כנשמה וכ"כ
נמר"ט (ו) פירושין ג'
(ח) (נפיל י"ג: ב) (ג) פירושין
ג'
(י) ס"א א"ע,
(יג) (נמכר ה: א) (נ"א) (ס)
(טו) (ס) (נ"ג) (ג) (נפ"ג)
(ס) (לקמן ס"א: ב) (נ"ס)
(ס) (לקמן כ"ג: ב) ע"ך
ל"ג"י (ק) (נ"ס) ד"ג.

הגהות הב"ח

(א) ג'ס' או חיתור אמת א'
(ב) י"ג ד"ה קדש וי'
קודס והכא אמר דר"י:

גליון הש"ס

סתי' סקרינן איתיה.
עין פס"י אינן לג טע:
שם סמא אוסר בן עזאי
וב' ס' פ"ג ד"ג י"ג ע"א
מריה טעס למנוע:

מוסף רש"י

ואמרה איני שומה. ואלו
הדית למר עמאה אל,
מערערין אותה. כולמר
סומין פיה של טעורה
ואספינן כל המס לתוך
גזירה (וע"ז י"ג: ט'
מערערין. לון קדמיה
נרון דומה לך (א"י) רס
כ' בקב וספולת. ליהת
נעלה עמה. מעשרה
קבין. מהכסר (מחנות
13) חפלה לתון בחבוס
מועטין והא חפלות
מאי לה כנשפיקס. מני
קבין ופרסות לפרס מן
החפלות. לסיך לון טוב
שתלמד מורה וקמס כ"א.
קנקנתוס. ארזימיט
(רובין ג'). שפס
תחסידי ארת אחת. וי'
אלהיס אמת אס תספר
אל' ק' ה"ר אלה סמרי'
ידבר כי אס חוסף אמת
אמת וסמנוס וידברו נשאלס
מסרי' (סס). דבר אחד
יש לי. לקמן מפרס מאי
קאמר ליה (סס). כתב
שיוכל
וקנקנתוס רסמוס ניכ'
מחל (סס). מאי קא"ל.
רבי ישמעאל. ומאי קא
מהדר ליה. רבי מלך,
אזכר ליה על ספר יסר
ומהדר ליה קנקנתוס כי לי
(סס). כיון דלא מצי קם
אליביה. רבי עקיבא היה
חריף טובה ולא מאי ר'
מלך למיקס אליביה (סס).
ובגמ' מברא. טענות
סקנן מרסוסי (סס). דרר
אתא לקמיה דר"י.
שהיה חריף לפסול ולקרק
נחש עמלן לנשי טענות
ומסיתים ו על זו ולחך
(סס).

מגילתה נגנוס. ירושלמי
כענין לשחקה לול קטן היה סס ושס המיס נשפיקס
מני לון צהן משוס קדושה מהו לגבל צהן את הטעיט מה צכר המיס
נשפיקס מני יש צהס משוס קדושה: נמחקה המגילה ואמרה איני
שומה מערערין אותה להם שגרמה
לסס שימחק כמה ימחק מני רבי
מנינן צ"ש אומרים אמת וזה"ש מ"ס
א"ר אילעאי טעמא דר"ה כדי לכמוס
י"ה: ט' אמר ר' ירמיהו למוחקי דה
טה"ת איבא בנייהו. מימה לרבי ואל
כימי ר"מ נסקקו צבר המיס
כלאמרי' צפ' בתרא (לקמן דף מו.)
דר' יוסנן בן זכאי הפסיקין ועוד האמר
כבא (נפיל ד' ט:) מגילת סוטה שכמנה
קודס סתקבל עליה שצועה לא עשה
ולא כלוס א"כ מ"ט דמ"ד מוחקין
לה מן המורה וליכא למימר מ"ד
מוחקין לה מן המורה לית ליה דרנבא
א"כ אמאי אמר לר"ש לעיל (ד' יט:) כדי
נשנה לימא לית ליה דרנבא אלל הכי
נשמע דנבא דרנבא כ"ע מרוד וליכא
למימר מ"ד מוחקין לה כתיב' כגון
אס נכתבה אותה פרסה בצורה לאחר
שקבלה עליה שצועה אע"פ שהסופר
לא נמחין לסס סוטה אלל לסס ס"מ
ומה שאין מטילין קנקנתוס לתוך הדיו
לפרסא סוטה אפי' זומן הזה משוס
דכתיב צה ומה דנעינן כתיב סיכול
למחות ויזין דסי' מוחקין לה מן
המורה כמ"ד דקסנר דלאותה פרסה
אפילו כתיבה בצורה קפיד קרא
דנעינן סיכול למחוק:

אבל תורה דתפארת כתיב הכי

דימוי ה"מ למיפרך וכי לית ליה למ"ק
הא דמנן א"ל גט שנכתב על לסס
אשה פסול כ"לד היה עובר צנוק
ושמע קול סופרים מקרין וכו' וי"מ
למרוי דילמא עד כאן לא אמר גבי
גט סתמא פסול משוס דלשה לאו
לגירוסינן ועומדת אבל סוטה אחר
שקינא לה ונסתרה סממא להשקות
ועומדת כדלמרינן צריס מסכת זבחים
(דף ב:) א"כ עד כאן לא פסלינן גבי
גט אלל משוס דהתם וככז לה אמר
רמנא וכי מיהו היכא דלנימיק לסס
רחל לא דרסא מנתקא ע"י מחיקה
לסס לשה ולרבי אחי צר לשה נמי
אע"ג דקמי' דידה מחיקה היא
מיהו מעטי' דלכז כסתמא ועשה
לה ולא כתיב וממה לה דרשינן ליה
נמי אכתיבה דנעינן דלכתיב לסס
אלות צעולס מיהו נמי האי דלא
כתיב

מכעיא בחסירות ויתירות דבקי אנא אלא אפילו למיחש לזכוב דדילמא אתי
ויתבי אתניה דרל"ית ומחיק ליה ומשוי ליה ר"ש דבר אחד יש לי שאני
מטיל לתוך הדיו וקנקנתוס שמו איני והא (ט) תניא אמר רבי מאיר כשהייתי
למד תורה אצל ר' ישמעאל הייתי מטיל קנקנתוס לתוך הדיו ולא אמר
לי דבר כשבאתי אצל ר"ע אמרה עלי קשיא שמוש אשמוש קשיא
אמרה אשמה בשלמא שמוש אשמוש לא קשיא מעיקרא אתא לקמיה
דר' עקיבא כיון דלא מצי קם אליביה אתא לקמיה דר"י וגבר גמרא
הדר אתא לקמיה דר"ע סבר סברא אלא אמרה אשמה קשיא קשיא
תניא רבי יהודה אומר אומר היה ר"מ לכל מטילין קנקנתוס לתוך הדיו
חזין

שעשה רושם ואינו נמחק מה ענין קנקנתוס אלל חיסור וימור: ומשוי ליה ר"ש. כגון דל"ית דלחא: דבר אחד יש לי. ואינו
נמחק לגמרי: קשיא שימוש אשימוס. דקאמר לעיל שימוש דר"ע קודס (ס) ואמר הכא דר"י קודס: לא מלי למיקס
אליביה. על עיקר טעמיה שהיה אומר על טמא טהור ומראה לו פנים ועל טהור טמא ומראה לו פנים: אסא לקמיה
דר' וגמרא. הטענות קתומות כמו שכן כדגמיר להו מרבו ורבו מרבו: וסדר אסא לקמיה דר"י למיפסר סברא. סברא.
לעמוד על עיקר טעמי המשנה מפני מה זה עמא זה טהור זה אסור זה מותר ועל מה כל דבר נסמך ועל איזה מקרא זה
תלמוד שהיה צימי התנאים ולהבין דבר מתוך דבר כשהיה דבר חדש נשאל צבית המדרש מהיכן ילמדוהו ולאזהר משנה ודמוהו:
מין